

Mazmunlara Bürünenler

– Furkan Enes ABÇA - Sadraz · 04 Ocak 2025

Vuslâttan gâye varlığın değilmiş,
Yekpâre gecelerin yalnızlığında anladım.
Bana sordun ki sevdiğin var mıdır,
Acziyetimden her hâlükârda yalanladım.

İnsân bu; yer kendini, bitirir.
Doğduğu güne söver, ölene ağlar.
Âciz değil mi; yer kendini, bitirir.
Uğruna öleceğine ömrünü bağlar.

Bir gün hatrın dahî kalmasa,
Hâtıran yeter hatâlarımı hatırlamama.
Cam kırıklıklarını yumruklasam.
Yine de yetmez acım, ağlamama.

Âsuman ağlar benim hâlîme,
Ben ağlayamazken, o sağanak.
Sensin ciğerimi çürüten dumanlar,
Ben ağlayamazken gülen ahmak.

Bir zamanlar ki tamamıyla çoraktı,
Gülsüz dikenleri batan bu arâzi.
Şimdiyse anızımı kendim yakıyorum.
Terk edilmiş bedenim bir ötenazi.

Sana son bir sözüm var sevdiğim,
Bil ki şiirler asla yalan söylemez.
Mazmunlara bürünür belki gerçekler,
Hiçlikte hissiz kalanlar bunu bilmez.

~eflâtun
04.01.2024